

การจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

Management for success of smart city projects in Thailand

กฤษฎา แก้ววัดปริง¹, อนันต์ ธรรมชาลัย² และ ชัยวุฒิ จันมา³

Kritsada Kaewwadpring¹, Anan Thamchalai² and Chaiwut Janma³

¹หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยนอร์กรุงเทพ

²คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์กรุงเทพ

³บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยนอร์กรุงเทพ

¹Doctor of Philosophy Program student in Management, North Bangkok University, Thailand

²Faculty of Political Science, North Bangkok University, Thailand

³Faculty of Business Administration, North Bangkok University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: kritsada.kae@gmail.com

Received April 22, 2024; Revised May 28, 2024; Accepted June 4, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหาของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย 2) เปรียบเทียบระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3) ศึกษาการจัดการเมืองอัจฉริยะที่ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย และ 4) เสนอแนวทางการจัดการเมืองอัจฉริยะเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยใช้การวิจัยเชิงสำรวจแบบผสมผสานในเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 20 คน และใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้แทนระดับผู้บริหารระดับสูงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 400 แห่ง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ยร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงพหุ

ผลการวิจัยพบว่า 1) โครงการเมืองอัจฉริยะเป็นนโยบายสำคัญของประเทศที่ยังไม่สามารถดำเนินการได้ครอบคลุมทุกพื้นที่ มีการดำเนินงานที่ซ้ำซ้อนทั้งการจัดเก็บข้อมูลและการบริหารข้อมูลเมือง เนื่องจากขาดที่ปรึกษาเฉพาะทาง อีกทั้งยังขาดบุคลากรที่มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อให้ผ่านการรับรองให้เป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย 2) ระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการเมืองอัจฉริยะ และระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย มีระดับการปฏิบัติในระดับน้อย และคุณลักษณะ

ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแตกต่างกันมีระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) การจัดการเมืองอัจฉริยะที่ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย ได้แก่ การให้คำปรึกษา การจัดการงบประมาณ การรายงาน การวางแผน การควบคุมสั่งการ และการจัดการบุคลากร และ 4) แนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะ ได้แก่ 1) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลออกข้อกำหนดให้ทุกพื้นที่ต้องดำเนินการให้เป็นเมืองอัจฉริยะ 2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งที่ปรึกษาเพื่อดำเนินการให้เป็นเมืองอัจฉริยะตามแนวนโยบายของสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล 3) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งต้องจัดทำแผนแม่บทโครงการเมืองอัจฉริยะแบบระยะยาว และ 4) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลจัดตั้งคณะทำงานเพื่อปรับโครงสร้างการบริหารงานร่วมกันกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ให้สอดคล้องกับโครงการเมืองอัจฉริยะในระดับสากล

คำสำคัญ: การจัดการเพื่อความสำเร็จ; ระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะ; โครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

Abstract

This research aimed to 1) study the current situation and problems of smart city projects in Thailand, 2) compare the levels of being smart cities in Thailand classified by the characteristics of local government organizations, 3) study smart city management affecting the levels of being smart cities in Thailand, and 4) propose guidelines for smart city management to achieve success of smart city projects in Thailand. A mixed methods approach of qualitative and quantitative research was employed. In-depth interviews were conducted with 20 experts, and a questionnaire was used to collect data from 400 high-level executive representatives of local government organizations. Data was analyzed using content analysis. Statistical analyses included frequency, mean, percentage, standard deviation, one-way ANOVA, and multiple regression analysis.

The results revealed that 1) the smart city project is an important national policy that has not yet been implemented comprehensively across all areas. There are redundancies in data collection and city data management due to a lack of specialized consultants. There is also a lack of personnel capable of using technology to participate in the certification process to become a smart city in Thailand. 2) The level of smart city management practices and the level of being smart cities in Thailand were low. Local government organizations with different characteristics had significantly different levels of being smart

cities at the .01 level. 3) Smart city management factors affecting smart city levels included consulting, budget management, reporting, planning, controlling, and personnel management. 4) Guidelines for successful smart city project management were: 1) The Digital Economy Promotion Agency issues regulations requiring all areas to become smart cities, 2) Local governments appoint consultants to make their areas smart cities according to the DEPA policy, 3) DEPA requires all local governments to develop long-term smart city master plans, and 4) DEPA establishes a working group to restructure joint administration with stakeholders in line with international smart city projects.

Keywords: Management for Success; Smart City Level; Smart City Projects in Thailand

บทนำ

สภาพทั่วไปของเมืองอัจฉริยะเป็นเมืองที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี และนวัตกรรมที่ทันสมัย และชาญฉลาด เพื่อประสิทธิภาพการให้บริการ และการบริหารจัดการเมือง โดยเน้นการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจ และประชาชน ภายใต้แนวคิดการพัฒนา เมืองน่าอยู่ เมืองทันสมัย ให้ประชาชนในเมืองมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุข อย่างยั่งยืน ซึ่งแนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็ของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เพื่อนำไปใช้ในการจัดการดำเนินการตามนโยบายโครงการเมืองอัจฉริยะที่ภาครัฐได้ให้ความสำคัญ จนกลายเป็นวาระสำคัญของประเทศไทย และหลายประเทศทั่วโลก ที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่ทันสมัย และด้านอุตสาหกรรมที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตมนุษย์ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละพื้นที่จำเป็นต้องมีการจัดการในการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยยกระดับการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการจัดการดำเนินงานอย่างชาญฉลาด (สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย, 2562)

โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้เกิดปัญหาที่ส่งผลให้หลายประเทศทั่วโลกเกิดการขยายตัวของความเป็นเมืองอย่างรวดเร็ว แต่ละพื้นที่จึงมีความต้องการที่จะพัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองอัจฉริยะ ทั้งส่วนราชการ และเอกชน เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนภายใต้วิสัยทัศน์เชิงนโยบายของนายกรัฐมนตรี ที่มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการขับเคลื่อน และบริหารโครงการ เพื่อการพัฒนาที่สอดคล้องกับแนวทางการขับเคลื่อนประเทศไทย 4.0 และยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี (สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล, 2564) จึงทำให้เกิดแนวคิดนโยบายการเป็นเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน ได้แก่ 1) สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ 2) เศรษฐกิจอัจฉริยะ 3) การเดินทางและขนส่งอัจฉริยะ 4) พลังงานอัจฉริยะ 5) พลเมืองอัจฉริยะ 6) การดำรงชีวิตอัจฉริยะ และ 7) การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ (สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย, 2562) ซึ่งภายหลังจาก

การออกนโยบายทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการดำเนินการให้ได้รับการรับรองเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น โดยใช้การจัดการ ได้แก่ 1) การวางแผน 2) การจัดองค์กร 3) การจัดการด้านบุคลากร 4) การควบคุมสั่งการ 5) การประสานงาน 6) การรายงาน (Gulick & Urwick, 2003) และ 7) การจัดการงบประมาณ และ 8) การให้คำปรึกษา (สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย, 2562) เพื่อการดำเนินโครงการเมืองอัจฉริยะมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับนโยบายของโครงการเมืองอัจฉริยะ

ดังนั้น การศึกษาการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน โดยศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และการเปรียบเทียบระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะ การศึกษาการจัดการองค์กรที่ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย เพื่อกำหนดแนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางการจัดการแก้ไขปัญหา การดำเนินโครงการ และพัฒนาโครงการเมืองอัจฉริยะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยใช้แนวทางการจัดการเพื่อดำเนินการเสนอโครงการให้ได้รับการรับรองเป็นเมืองอัจฉริยะประเทศไทย เพื่อให้ได้รับการสนับสนุน จนสามารถยกระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยได้อย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับนโยบายของโครงการเมืองอัจฉริยะประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหาของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยจำแนกตามคุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
3. เพื่อศึกษาการจัดการองค์กรที่ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย
4. เพื่อแนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 คุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแตกต่างกันมีระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 การจัดการองค์กรส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

การทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ การให้คำปรึกษา และการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย จากแหล่งต่างๆ นำมาใช้ศึกษาเพื่อกำหนดแนวทางการจัดการ เพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย ดังนี้

1. Gulick and Urwick (2003) การจัดการ ได้แก่ 1) การวางแผน (Planning) คือ การกำหนด เป้าหมาย การเตรียมความพร้อมก่อนการปฏิบัติ เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมาย 2) การจัดองค์กร (Organization) คือ การสร้างโครงสร้างองค์กรที่ชัดเจน อำนาจและความรับผิดชอบภายในองค์กร 3) การจัดการบุคลากร (Staffing) คือ ความรับผิดชอบการบริหารบุคคล ให้มีคุณสมบัติตามประเภทของงาน 4) การควบคุมสั่งการ (Directing) คือ การตัดสินใจ และสั่งการ การควบคุมงาน การติดตาม และการกำกับ ดูแลงาน 5) การประสานงาน (Coordinating) คือ การดำเนินการให้หน่วยงานสามารถเชื่อมโยงระหว่างกัน เป็นไปอย่างสอดคล้อง มีการทำงานที่มีความต่อเนื่อง 6) การรายงาน (Reporting) คือ การรายงานให้ทุก ฝ่ายรับทราบถึงผลการดำเนินการ 7) การวางงบประมาณ (Budgeting) คือ การจัดทำงบประมาณ วางแผนทางการเงิน การคลัง การควบคุม และการบัญชี มีการทบทวน และติดตามผลการใช้งบประมาณ

2. สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย (2564) การให้คำปรึกษา (Consulting) หมายถึง การได้รับ คำปรึกษาจากที่ปรึกษาในการจัดทำข้อเสนอ จัดเตรียมเอกสารแผนพัฒนา รวมถึงการคอยกำกับ ติดตาม ประเมินผลการดำเนินการ และการสร้างการรับรู้ในข้อมูล โดยทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ในด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร จากการนำข้อมูลจากทุกภาคส่วน มาวิเคราะห์ และใช้การจัดการ การจัดเก็บข้อมูล และการบริหารข้อมูล รวมถึงการเป็นที่ปรึกษาในการออกแบบ และเข้าไปมีส่วนร่วมใน การประชุม ให้ข้อคิดเห็น และสรุปรายละเอียดการนำเสนอ ที่เหมาะสมกับหน่วยงาน เช่น การเป็นที่ปรึกษา ในการกำหนดคุณสมบัติทางด้านเอกสาร และเทคนิคในการนำเสนองานราชการ

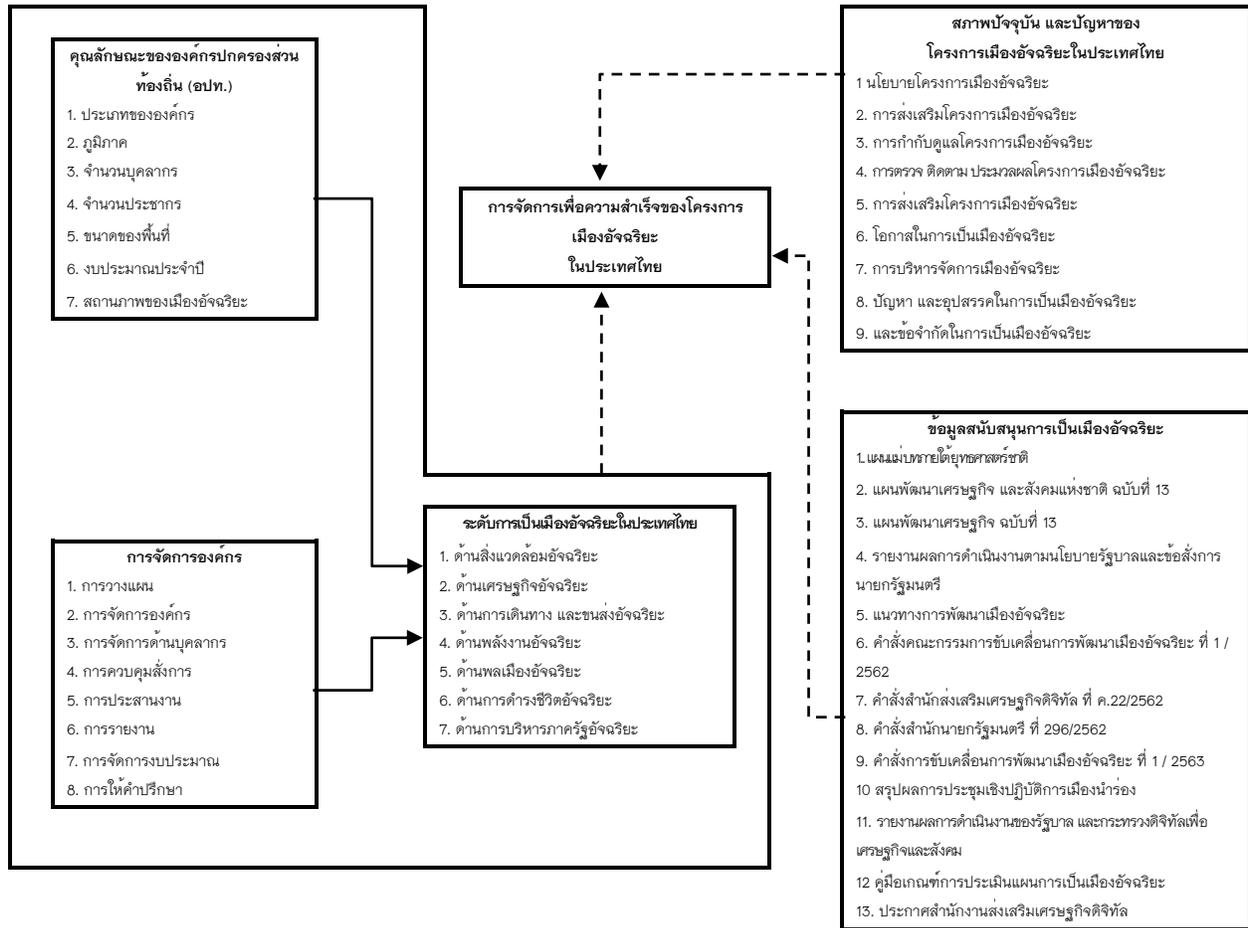
3. สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย (2562) เมืองอัจฉริยะประเทศไทย หมายถึง เมืองที่ใช้ ประโยชน์จากเทคโนโลยี และนวัตกรรมอย่างชาญฉลาด เพื่อประสิทธิภาพการให้บริการ และการบริหาร จัดการเมือง เน้นการออกแบบที่ดี และการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจ และภาคประชาชนในการพัฒนาเมือง ได้แก่ 1) สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Smart Environment) หมายถึง เมืองที่มุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพ และเพิ่ม ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมและสภาวะแวดล้อมอย่างเป็นระบบ 2) พลังงาน อัจฉริยะ (Smart Energy) หมายถึง เมืองที่มุ่งเน้นเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานของเมือง หรือพลังงาน ทางเลือก 3) เศรษฐกิจอัจฉริยะ (Smart Economy) หมายถึง เมืองที่มุ่งเน้นเพิ่มประสิทธิภาพ และความ คล่องตัวในการดำเนินธุรกิจ สร้างให้เกิดความเชื่อมโยง และความร่วมมือทางธุรกิจ และประยุกต์ใช้ นวัตกรรม ในการพัฒนาเพื่อปรับเปลี่ยนธุรกิจ 4) การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ (Smart Governance) หมายถึง เมืองที่มุ่งเน้นพัฒนาระบบบริการเพื่อให้ประชาชนเข้าถึงบริการภาครัฐสะดวก รวดเร็ว เพิ่มช่อง ทางการมีส่วนร่วมของประชาชน ทำให้เกิดความโปร่งใส ตรวจสอบได้ 5) การเดินทาง และขนส่งอัจฉริยะ

(Smart Mobility) หมายถึง เมืองที่มุ่งเน้นระบบจราจร และขนส่งอัจฉริยะเพื่อขับเคลื่อนประเทศ โดยเพิ่มประสิทธิภาพ เพิ่มความสะดวก ปลอดภัย และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 6) พลเมืองอัจฉริยะ (Smart People) หมายถึง เมืองที่มุ่งเน้นพัฒนาพลเมืองให้มีความรู้ สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในเชิงเศรษฐกิจ และการดำรงชีวิต ความคิดสร้างสรรค์ การเรียนรู้ และการอยู่ร่วมกัน 7) การดำรงชีวิตอัจฉริยะ (Smart Living) หมายถึง เมืองที่มุ่งเน้นให้บริการที่อำนวยความสะดวกต่อการดำรงชีวิต

สรุปผลการทบทวนวรรณกรรมได้ว่า 1) การจัดการ คือ การจัดการในการดำเนินงาน หรือกิจกรรมต่าง ๆ ในการสร้างกลไก และโครงสร้างองค์กร เพื่อการดำเนินงานให้บรรลุ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ 2) การให้คำปรึกษา คือ การได้รับคำปรึกษาจากที่ปรึกษาในการจัดทำข้อเสนอ ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ 3) เมืองอัจฉริยะประเทศไทย คือ กำหนดแผนการพัฒนาของโครงการเมืองอัจฉริยะประเทศไทย 7 ด้าน ได้แก่ สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ พลังงานอัจฉริยะ เศรษฐกิจอัจฉริยะ การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ การเดินทาง และขนส่งอัจฉริยะ พลเมืองอัจฉริยะ การดำรงชีวิตอัจฉริยะ ผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดการองค์กรที่ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย เพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหาของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย คุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (สถาบันพระปกเกล้า, 2563) การจัดการองค์กร (Gulick & Urwick, 2003) การให้คำปรึกษา (สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย, 2562) และระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย (สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย, 2562) มากำหนดกรอบแนวคิดงานวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย จำนวน 20 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้การกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามหลักการใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และผู้แทนระดับผู้บริหารระดับสูงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้วิจัยใช้วิธีการเปิดตารางของ (Krejcie & Morgan, 1970) รวมทั้งสิ้น 381 แห่ง และเพื่อสะดวกในการวิเคราะห์ผล ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลเพิ่ม 19 แห่ง รวมเป็น 400 ตัวอย่าง ใช้วิธีการแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยขั้นตอนที่ 1 แบ่งประชากรเป็นกลุ่มตามประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ขั้นตอนที่ 2 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนประชากรของแต่ละประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้จำนวน

ขนาดตัวอย่าง 400 ตัวอย่าง และขั้นตอนที่ 3 เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลาก (Lottery Method)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์ โดยเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน และปัญหาของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย 2) แบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ส่วนดังนี้ ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การหาคุณภาพเครื่องมือ โดยผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ให้ความเห็น ตรวจสอบแก้ไข และปรับปรุงข้อคำถามให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น เพื่อปรับปรุงแบบสัมภาษณ์มีความครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย จากนั้นนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องจำนวน 5 คน พิจารณาค่าความตรง โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC, Index of Item Objective Congruence) ได้ค่าเท่ากับ 0.952 ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน นำมาตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) โดยให้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's Alpha) ได้ค่าเท่ากับ .996 ผู้วิจัยจึงได้นำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล 1) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญโครงการเมืองอัจฉริยะ โดยการบันทึกเสียง และสรุปข้อมูล จำนวน 20 ท่าน 2) เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้จัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์แนบไปพร้อมกับแบบสอบถามไปยังผู้แทนระดับผู้บริหารระดับสูงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการตอบแบบสอบถาม

การจัดกระทำข้อมูล 1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ผู้วิจัยดำเนินการถอดข้อความเสียงระหว่างการสัมภาษณ์เชิงลึก จัดแยกประเภท หมวดหมู่ของข้อมูล และจัดพิมพ์เนื้อหาในการวิเคราะห์ 2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความถูกต้อง และจัดแยกประเภท หมวดหมู่ของข้อมูล และจัดพิมพ์เนื้อหาในการวิเคราะห์ผลที่ได้มาจากแบบสอบถามในส่วนที่ 1 ส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 และทำการบันทึกลงโปรแกรมการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล 1) ผู้วิจัยได้ดำเนินาเสนอผลการวิเคราะห์ผลข้อมูล สภาพปัจจุบัน และปัญหาของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหา สรุปประเด็นจากการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อใช้วิเคราะห์ในส่วนที่ 1 2) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในส่วนที่ 2 3) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ในส่วนที่ 3 4) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ 1 ส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 นำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยหลักการ SWOT Analysis และนำมาวิเคราะห์กำหนดแนวทางโดยใช้หลักการแนวทางเลือก TOWS Matrix เพื่อหาแนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล 1) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าเฉลี่ยร้อยละ (Percentage) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการองค์กร และระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย 2) สถิติเชิงอนุมาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ทดสอบแบบเชฟเฟ (Scheffe's) เพื่ออธิบายการทดสอบสมมติฐานที่ 1 และวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Linear Regression วิเคราะห์ตัวแปรทั้งหมดในครั้งเดียว (Enter) อธิบายการทดสอบสมมติฐานที่ 2

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหาของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย พบว่า โครงการเมืองอัจฉริยะเป็นนโยบายสำคัญที่ยังไม่สามารถดำเนินการได้ครอบคลุมทุกพื้นที่ จึงแต่งตั้งให้สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลขับเคลื่อนในการสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ดำเนินสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะประเทศไทย ในด้านของการลงทุน นักลงทุนทั้งใน และต่างประเทศให้ความสนใจที่จะลงทุนในเทคโนโลยี และโครงสร้างพื้นฐาน แต่นโยบายของประเทศยังไม่สอดคล้องกับอุตสาหกรรมสมัยใหม่ มีความคลุมเครือในเรื่องสิทธิประโยชน์ การลงทุน และแหล่งทุน การจัดเก็บ และการบริหารข้อมูลของเมืองขาดที่ปรึกษา และบุคลากร ในการวิเคราะห์การจัดการ และบริหารข้อมูลเมืองที่ใช้เทคโนโลยีที่มีความทันสมัยเข้ามามีส่วนร่วม เพื่อให้ผ่านการรับรองให้เป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยจนได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และภาคเอกชน รวมถึงหน่วยงาน หรือบุคลากรบางส่วนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการเมืองอัจฉริยะ มีกระบวนการที่ทำแยกกัน ทำให้หน่วยงานที่รับหน้าที่ยังไม่มีความเชี่ยวชาญโดยตรง บุคลากรยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ ทำให้การขับเคลื่อนล่าช้า มีข้อจำกัดในการพิจารณายังเป็นรูปแบบของการดำเนินการทางเอกสาร ตัวชี้วัดที่ยังไม่ครอบคลุม และชัดเจน ทำให้บางโครงการขาดโอกาสการได้รับการสนับสนุน ซึ่งมาจากการขับเคลื่อนนโยบายที่ยังไม่สามารถสื่อสารให้เกิดความเข้าใจ และทำได้ตรงจุดตามความต้องการของประเทศ ตลอดจนการจัดการในการจัดเก็บข้อมูล และการบริหารข้อมูลเมืองที่ยังไม่สามารถทำได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ ทำให้ภาคเอกชน รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องมีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ ไม่สามารถเข้าถึง และศึกษาข้อมูลได้

วัตถุประสงค์ที่ 2 การเปรียบเทียบระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยจำแนกตามคุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

1. ข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า ประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล คิดเป็นร้อยละ 64.30 ภูมิภาคส่วนใหญ่เป็นภาคกลาง คิดเป็นร้อยละ 17.75 จำนวนบุคลากรส่วนใหญ่ไม่เกิน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 66.75 จำนวนประชากรส่วนใหญ่มีจำนวนไม่เกิน 10,000 คน คิดเป็นร้อยละ 84.00 ขนาดของพื้นที่ส่วนใหญ่ขนาด 3,001–5,000 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 28.75 งบประมาณประจำปีส่วนใหญ่ จำนวน 11–50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 50.00 และสถานภาพของเมืองอัจฉริยะส่วนใหญ่ยังไม่ได้ดำเนินการใด ๆ คิดเป็นร้อยละ 85.75

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการองค์กร และระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการจัดการองค์กร

การจัดการองค์กร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. ด้านการวางแผน	2.13	0.893	น้อย
2. ด้านการจัดการองค์กร	2.06	0.920	น้อย
3. ด้านการจัดการด้านบุคลากร	2.00	0.876	น้อย
4. ด้านการควบคุมสั่งการ	2.10	0.907	น้อย
5. ด้านการประสานงาน	2.11	0.989	น้อย
6. ด้านการรายงาน	2.27	0.963	น้อย
7. ด้านการจัดการงบประมาณ	2.23	0.988	น้อย
8. ด้านการให้คำปรึกษา	2.17	0.896	น้อย
รวม	2.13	0.831	น้อย

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการปฏิบัติการจัดการองค์กร โดยรวมมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.13$) เมื่อพิจารณารายด้านของการจัดการองค์กร โดยเรียงตามลำดับของค่าเฉลี่ยการปฏิบัติ พบว่า ด้านการจัดการด้านบุคลากร ($\bar{X} = 2.00$) มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติที่น้อยอันดับแรก ด้านการจัดการองค์กร ($\bar{X} = 2.06$) ด้านการควบคุมสั่งการ ($\bar{X} = 2.10$) ด้านการประสานงาน ($\bar{X} = 2.11$) ด้านการวางแผน ($\bar{X} = 2.13$) ด้านการให้คำปรึกษา ($\bar{X} = 2.17$) ด้านการจัดการงบประมาณ ($\bar{X} = 2.23$) และด้านการรายงาน ($\bar{X} = 2.27$) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

ระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. ด้านสิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ	2.17	0.927	น้อย
2. ด้านเศรษฐกิจอัจฉริยะ	2.22	0.962	น้อย
3. ด้านการเดินทาง และขนส่งอัจฉริยะ	2.21	0.967	น้อย

ระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
4. ด้านพลังงานอัจฉริยะ	2.22	0.955	น้อย
5. ด้านพลเมืองอัจฉริยะ	2.21	0.965	น้อย
6. ด้านการดำรงชีวิตอัจฉริยะ	2.25	1.017	น้อย
7. ด้านการบริหารภาครัฐอัจฉริยะ	2.26	1.036	น้อย
รวม	2.22	0.960	น้อย

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการปฏิบัติ การเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยรวมมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.22$) เมื่อพิจารณาทางด้านของระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยเรียงตามลำดับของค่าเฉลี่ยการปฏิบัติ พบว่า ด้านสิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ ($\bar{X} = 2.17$) มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติในอันดับแรก ด้านการเดินทาง และขนส่งอัจฉริยะ ($\bar{X} = 2.21$) ด้านพลเมืองอัจฉริยะ ($\bar{X} = 2.21$) ด้านเศรษฐกิจอัจฉริยะ ($\bar{X} = 2.22$) ด้านพลังงานอัจฉริยะ ($\bar{X} = 2.22$) ด้านการดำรงชีวิตอัจฉริยะ ($\bar{X} = 2.25$) และด้านการบริหารภาครัฐอัจฉริยะ ($\bar{X} = 2.26$) ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานที่ 1 คุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) แตกต่างกันมีระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง จำแนกตามคุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ที่มีการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยโดยรวม

คุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	การเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยโดยรวม		
	F	P-Value	ผลการทดสอบสมมติฐาน
ประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	67.024**	.000	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ภูมิภาคที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตั้งอยู่	11.110**	.000	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
จำนวนบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	26.267**	.000	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
จำนวนประชากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	57.035**	.000	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ขนาดของพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	2.908*	.014	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
งบประมาณประจำปีที่ได้รับการจัดสรรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	66.406**	.000	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
สถานภาพของเมืองอัจฉริยะ	114.008**	.000	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 พบว่า ประเภท ภูมิภาค จำนวนบุคลากร งบประมาณประจำปี และสถานภาพของเมืองอัจฉริยะแตกต่างกันมีระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนขนาดของพื้นที่ที่แตกต่างกันระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัตถุประสงค์ที่ 3 การจัดการองค์กรที่ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์การจัดการองค์กรส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

การจัดการองค์กร	ระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย				
	B	SE(b)	Beta	t	P-value
(Constant)	-.010	.056		-.181	.857
1. ด้านการวางแผน	.141	.038	.131	3.756**	.000
2. ด้านการจัดการองค์กร	.008	.047	.008	.178	.859
3. ด้านการจัดการด้านบุคลากร	-.124	.053	-.113	-2.358*	.019
4. ด้านการควบคุมสั่งการ	.138	.059	.130	2.318*	.021
5. ด้านการประสานงาน	-.009	.044	-.009	-.200	.842
6. ด้านการรายงาน	.193	.055	.194	3.534**	.000
7. ด้านการจัดการงบประมาณ	-.233	.068	-.239	-3.445**	.001
8. ด้านการให้คำปรึกษา	.909	.064	.848	14.148**	.000
r	R ²	Adjusted R ²	S.E(est.)	F	P-value
.915	.837	.833	.39197	250.528**	.000

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4 พบว่า การจัดการองค์กรส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย (.000) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการจัดการองค์กรทั้ง 8 ด้าน สามารถร่วมกันอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยได้ร้อยละ 83.30 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการวางแผน (.000) ด้านการรายงาน (.000) ด้านการจัดการงบประมาณ (.001) และด้านการให้คำปรึกษา (.000) ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการจัดการด้านบุคลากร (.019) และด้านการควบคุมสั่งการ (.021) ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการจัดการองค์กร (.859) และด้านการประสานงาน (.842) ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการจัดการองค์กรที่มีอิทธิพลมากที่สุด ได้แก่ ด้านการให้คำปรึกษา ($\beta = .848$) รองลงมา ด้านการจัดการงบประมาณ ($\beta = .239$) ด้านการรายงาน ($\beta = .194$) ด้านการวางแผน ($\beta = .131$) ด้านการควบคุมสั่งการ ($\beta = .130$) ด้านการจัดการด้านบุคลากร ($\beta = .113$) ด้านการประสานงาน ($\beta = .009$) และด้านการจัดการองค์กร ($\beta = .008$) ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ที่ 4 แนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยผลการวิเคราะห์สามารถกำหนดแนวทางได้ 4 แนวทาง ดังนี้

แนวทางที่ 1 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลออกข้อกำหนดให้ทุกพื้นที่ต้องดำเนินการให้ป็นเมืองอัจฉริยะ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการปฏิบัติการดำเนินการเสนอโครงการ เพื่อให้ได้รับ

การรับรองเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น โดยวิธีการดำเนินงานดังนี้ 1) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลกำหนดนโยบายให้โครงการเมืองอัจฉริยะเป็นโครงการสำคัญ กำหนดตัวชี้วัดให้ชัดเจน และครอบคลุม 2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเร่งนำโครงการมาประเมินขอรับตราสัญลักษณ์เมืองอัจฉริยะ 3) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้นำร่วมกันในการสื่อสารแผนการดำเนินการ และการลงทุนกับภาคเอกชน ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 4) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล กำหนดนโยบายบังคับให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นลงพื้นที่ในการจัดเก็บข้อมูล และควบคุมให้มีการจัดการบริหารข้อมูลเมืองในรูปแบบเปิดเผยข้อมูล ทำให้ข้อมูลสามารถเชื่อมโยงร่วมกันทั้งประเทศ ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูล และตรวจสอบได้ แสดงถึงการดำเนินการที่มีความโปร่งใส

แนวทางที่ 2 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งที่ปรึกษาเพื่อดำเนินการให้เป็นเมืองอัจฉริยะตามแนวนโยบายของสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล เพื่อช่วยแนะนำให้มีการจัดการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการดำเนินการให้สอดคล้องกับนโยบายของโครงการเมืองอัจฉริยะ โดยวิธีการดำเนินงานดังนี้ 1) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดตั้งที่ปรึกษาเฉพาะทางในการวางแผนการจัดการ 2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานให้สามารถบูรณาการจากส่วนกลางทั้งองค์ความรู้ และการจัดทำงบประมาณ 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพัฒนาบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยสร้างความรู้ ความเข้าใจในการจัดการเมืองอัจฉริยะ 4) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควบคุมการดำเนินของโครงการเมืองอัจฉริยะ เพื่อให้ตรงตามหลักเกณฑ์การประเมินการรับรองเป็นเมืองอัจฉริยะ

แนวทางที่ 3 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งต้องจัดทำแผนแม่บทโครงการเมืองอัจฉริยะแบบระยะยาว เพื่อให้ความรู้ในส่วนของภาคประชาชนเกี่ยวกับการปฏิบัติการโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย รวมถึงการบริหารโครงการที่มีความครอบคลุม และยั่งยืน กำหนดบทบาทหน้าที่รับผิดชอบให้เกิดความชัดเจน มีการตรวจสอบ และติดตามผล จนทำให้การบริหารโครงการเมืองอัจฉริยะเกิดความสำเร็จตามเป้าหมายอย่างรวดเร็ว และทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี โดยวิธีการดำเนินงานดังนี้ 1) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นวางแผนการให้ความรู้ในส่วนของภาคประชาชน 2) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการให้ประชาชนเกิดความเข้าใจในการปฏิบัติการเมืองอัจฉริยะ 3) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นผู้นำร่วมกันจัดทำแผนแม่บทเป็นข้อบังคับใช้สำหรับโครงการเมืองอัจฉริยะแบบระยะยาว 4) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลควบคุม กำหนดหน้าที่ การตรวจสอบ ติดตาม และให้การส่งเสริมอย่างใกล้ชิดแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทางที่ 4 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลจัดตั้งคณะทำงานเพื่อปรับโครงสร้างการบริหารงานร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ให้สอดคล้องกับโครงการเมืองอัจฉริยะในระดับสากล เพื่อให้บุคลากรที่ปฏิบัติงานมีความรู้ ความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในระดับสากลมาใช้ในการจัดการ

ให้พื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นเมืองอัจฉริยะที่มีระดับเพิ่มขึ้นให้สอดคล้องกับนโยบายของโครงการเมืองอัจฉริยะ โดยวิธีการดำเนินงานดังนี้ 1) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลจัดหาผู้เชี่ยวชาญในการจัดการเมืองอัจฉริยะมาพัฒนาศักยภาพบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดการองค์กรให้เกิดความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย 3) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร่วมกันดำเนินการส่งเสริมให้ประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในท้องถิ่นได้มีการรวมตัวกันเป็นองค์กรภาคเอกชน 4) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลดำเนินการควบคุมการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารงาน สามารถตัดสินใจดำเนินการได้อย่างเต็มที่ในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในโครงการเมืองอัจฉริยะ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์โครงการเมืองอัจฉริยะในระดับสากล

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ปัจจุบันโครงการเมืองอัจฉริยะเป็นนโยบายที่สำคัญ แต่นโยบายยังไม่สามารถดำเนินการได้สำเร็จครอบคลุมทุกพื้นที่ โดยปัญหาของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย มาจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนมากยังไม่ผ่านการรับรองให้เป็นเมืองอัจฉริยะ มีการดำเนินการที่ซ้ำซ้อน การส่งเสริมยังมีความคลุมเครือไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ การลงทุน และแหล่งทุน การจัดเก็บข้อมูล และการบริหารข้อมูลของเมือง ยังทำได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ ขาดที่ปรึกษาหลักหรือผู้เชี่ยวชาญในการให้คำปรึกษาแนวทางการจัดการ และบุคลากรที่มีความชำนาญในการใช้งานเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนโยบายการเป็นเมืองอัจฉริยะประเทศไทยยังขาดความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนการกำหนดงบประมาณตามบริบทพื้นที่ และด้านเศรษฐกิจ ที่ทำให้การดำเนินการที่ล่าช้า และซ้ำซ้อน ไม่เกิดความน่าเชื่อถือ โดยขาดความเชี่ยวชาญโดยตรง และบุคลากรมีจำนวนไม่เพียงพอ จึงทำให้การขับเคลื่อนโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยมีความล่าช้าเกิดขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ จรูญ เจริญเนตรกุล (2564) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาศักยภาพพื้นที่เมืองและโครงสร้างพื้นฐาน รองรับการยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะของเทศบาลนครสงขลา พบว่าการดำเนินการโครงการเมืองอัจฉริยะประเทศไทยยังเป็นเพียงนโยบายพัฒนาในมุมนักวาง ไม่ได้เป็นภาคบังคับให้ต้องดำเนินการทุกแห่ง ความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะจึงไม่สามารถเป็นไปตามเป้าหมาย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการเมืองอัจฉริยะ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การดำเนินการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยยังขาดผู้บริหารโครงการที่สามารถรับผิดชอบ ตัดสินใจ ดูแล ควบคุมโครงการเมืองอัจฉริยะอย่างชัดเจน ขาดที่ปรึกษาแนวทางในการจัดการด้านบุคลากร และการจัดการองค์กร ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิเชษฐ สุขเพณีส (2563) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเมืองร้อยเอ็ด พบว่า ระดับปัจจัยการจัดการ

พัฒนาเมืองร้อยเอ็ดโดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะการพิจารณาภาพรวมการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการเมืองอัจฉริยะเป็นระดับประเทศจึงมีระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการเมืองอัจฉริยะอยู่ในระดับน้อย ส่วนระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการที่ภาครัฐมีการมุ่งเน้นความสำคัญในการบริหารภาครัฐ ด้านพลังงาน และด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก จึงทำให้ระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Afari et al. (2021) ที่ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบจำลองระดับความฉลาด และการพัฒนาเมืองอัจฉริยะของเมืองต่าง ๆ ในประเทศกำลังพัฒนา พบว่า ระดับการพัฒนาเป็นเมืองอัจฉริยะของประเทศกำลังพัฒนาในแต่ละมิตียังอยู่ในระดับต่ำ หรือยังน้อยกว่าสถานะเมืองอัจฉริยะที่ยอมรับได้

2.2 การเปรียบเทียบระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยจำแนกตามคุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า คุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแตกต่างกันมีระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยแตกต่างกัน ทั้งนี้เป็นเพราะ โครงการเมืองอัจฉริยะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในแต่ละประเภทที่มีขนาดของพื้นที่รับผิดชอบ จำนวนประชากรในพื้นที่ บุคลากรในการปฏิบัติการ และภูมิภาคที่ตั้งที่แตกต่างกันออกไป รวมถึงการพิจารณาจัดสรรงบประมาณในการส่งเสริมการพัฒนาการเป็นเมืองอัจฉริยะของแต่ละพื้นที่แตกต่างกันไปตามบริบทของพื้นที่ กิจกรรมการดำเนินการของโครงการที่ทำให้แต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยที่แตกต่างกันออกไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zhu et.al. (2024) ที่ศึกษาเรื่อง เมืองอัจฉริยะจะมีความแตกต่างได้แค่ไหน ประเภทของเมืองอัจฉริยะในประเทศจีน พบว่า ลักษณะเฉพาะของเมือง และบริบทเมืองของประเทศจีนมีการพัฒนาเมืองอัจฉริยะที่ระดับแตกต่างกันไปตามลำดับความสำคัญ

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า การจัดการองค์กรที่ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย ซึ่งการจัดการองค์กรที่มีอิทธิพลส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยมากที่สุด ได้แก่ ด้านการให้คำปรึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ภาครัฐ ใช้การจัดการในการปฏิบัติการในโครงการต่าง ๆ โดยคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญในการจัดการโครงการจึงมีความสำคัญ จากการนำเสนอแผนจากผู้เชี่ยวชาญรวมถึงนโยบายจากทางภาครัฐมาวิเคราะห์ผล จะทำให้การเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Kim et.al. (2022) ที่ศึกษาเรื่อง การกำหนดลำดับความสำคัญเชิงกลยุทธ์สำหรับการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ กรณีศึกษาเมืองอัจฉริยะของเกาหลีใต้และนาฮานาติ พบว่า ควรต้องมีผู้เชี่ยวชาญในการให้คำปรึกษา ในการกำหนดลำดับความสำคัญเชิงกลยุทธ์สำหรับเมืองอัจฉริยะ

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 4 พบว่า แนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย 4 แนวทาง ดังนี้

แนวทางที่ 1 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลออกข้อกำหนดให้ทุกพื้นที่ต้องดำเนินการให้เป็นเมืองอัจฉริยะ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการปฏิบัติการดำเนินการเสนอโครงการ เพื่อให้ได้รับการรับรองเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัครเดช พรหมกัลป์ และคณะ (2563) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความรู้ และองค์ประกอบชุมชนสร้างสรรค์ Smart Community ของชุมชนในสังคมไทย พบว่า การดำเนินการเมืองอัจฉริยะมีความสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปฏิบัติการ เพื่อแสดงถึงการพัฒนาชุมชนที่ทันสมัย ประชาชนอยู่ดี มีสุข อย่างยั่งยืน

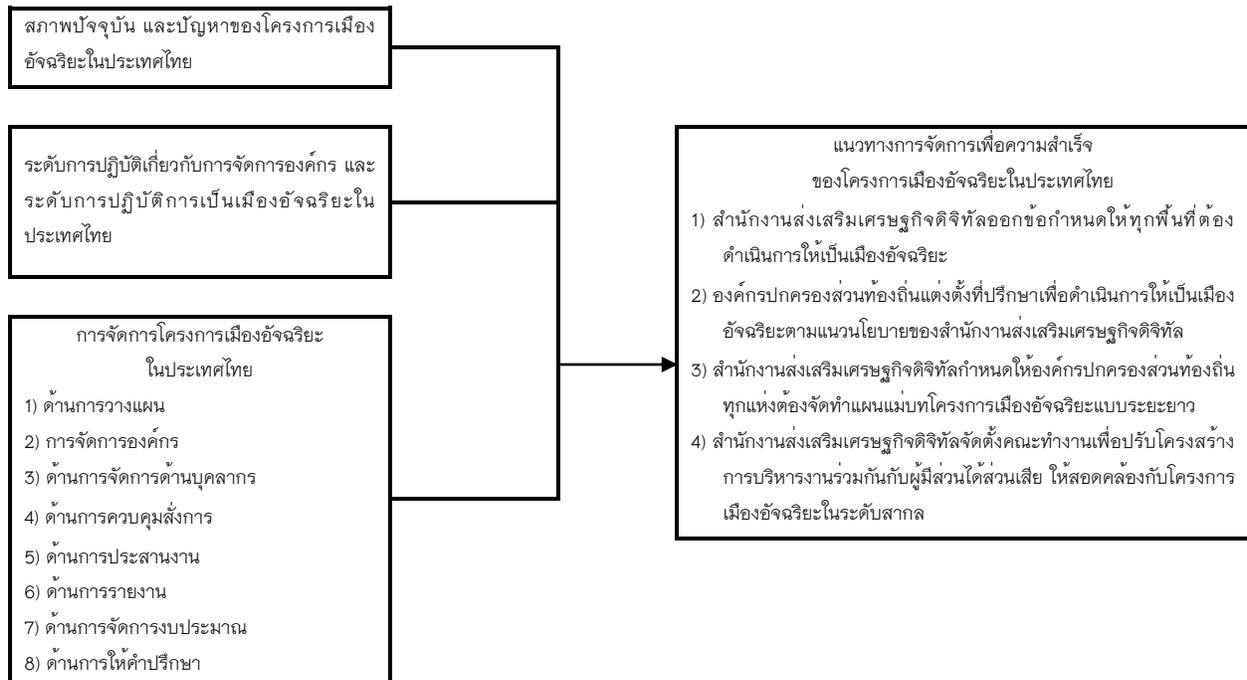
แนวทางที่ 2 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งที่ปรึกษาเพื่อดำเนินการให้เป็นเมืองอัจฉริยะตามแนวนโยบายของสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล เพื่อช่วยแนะนำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการจัดการนำนวัตกรรมเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการดำเนินการให้สอดคล้องกับนโยบายของโครงการเมืองอัจฉริยะ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Kanagachidambaresan (2020) ที่ศึกษาเรื่อง บทบาทของการวิเคราะห์ต่อความท้าทาย และการแก้ปัญหาการพัฒนาเมืองอัจฉริยะอย่างยั่งยืน พบว่า การกระตุ้นให้เกิดการวิเคราะห์ทางด้านเทคโนโลยี จำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญ หรือที่ปรึกษามาช่วยสนับสนุนในการดำเนินการให้มีความเข้าใจทางด้านเทคโนโลยีมากขึ้น

แนวทางที่ 3 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งต้องจัดทำแผนแม่บทโครงการเมืองอัจฉริยะแบบระยะยาว เพื่อให้ความรู้ในส่วนของภาคประชาชนเกี่ยวกับการปฏิบัติการโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย รวมถึงการบริหารโครงการที่มีความครอบคลุม และยั่งยืน กำหนดบทบาทหน้าที่รับผิดชอบให้เกิดความชัดเจน มีการตรวจสอบ และติดตามผล จนทำให้การบริหารโครงการเมืองอัจฉริยะเกิดความสำเร็จตามเป้าหมายอย่างรวดเร็ว และทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี สอดคล้องกับงานวิจัยของ Allam (2020) ที่ศึกษาเรื่อง การปกครอง และการวางแผนเมืองอัจฉริยะ ถอดบทเรียนประเทศสิงคโปร์ พบว่า การพัฒนาของประชาชนต้องมีการบริหารให้เกิดความสำเร็จไม่ซับซ้อน ตามกำหนดเป้าหมาย และวิสัยทัศน์ในการบริหารงานของทางภาครัฐ

แนวทางที่ 4 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลจัดตั้งคณะทำงานเพื่อปรับโครงสร้างการบริหารงานร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ให้สอดคล้องกับโครงการเมืองอัจฉริยะในระดับสากล เพื่อให้บุคลากรที่ปฏิบัติงานมีความรู้ ความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในระดับสากลมาใช้ในการจัดการให้พื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นเมืองอัจฉริยะที่มีระดับเพิ่มขึ้นให้สอดคล้องกับนโยบายของโครงการเมืองอัจฉริยะ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Calzada (2020) ที่ศึกษาเรื่อง พลเมืองอัจฉริยะ พบว่า การขาดความรู้ ความเข้าใจ จะส่งผลกับทิศทางของการพัฒนาเมืองอัจฉริยะของพลเมืองทั่วโลก ทั้งนี้ทางรอดของพลเมือง คือ การเพิ่มองค์ความรู้ และความชำนาญ จะทำให้การพัฒนาเมืองอัจฉริยะของพลเมืองทั่วโลกเพิ่มขึ้น

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ผู้วิจัยได้องค์ความรู้ใหม่มาจากการวิเคราะห์ผลข้อมูล และได้สรุปออกมาเป็นแนวทางการจัดการ เพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะ ซึ่งประกอบด้วย สภาพปัจจุบัน และปัญหาของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย ระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการองค์กร และระดับการปฏิบัติการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย การจัดการองค์กรที่ส่งผลต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการวางแผน 2) การจัดการองค์กร 3) ด้านการจัดการด้านบุคลากร 4) ด้านการควบคุมสั่งการ 5) ด้านการประสานงาน 6) ด้านการรายงาน 7) ด้านการจัดการงบประมาณ 8) ด้านการให้คำปรึกษา

ภาพที่ 1 แนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

สรุป

การจัดการองค์กรทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการวางแผน 2) การจัดการองค์กร 3) ด้านการจัดการด้านบุคลากร 4) ด้านการควบคุมสั่งการ 5) ด้านการประสานงาน 6) ด้านการรายงาน 7) ด้านการจัดการงบประมาณ 8) ด้านการให้คำปรึกษา นั้นจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินโครงการเมืองอัจฉริยะ โดยจะส่งผลทำให้ระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะทั้ง 7 ด้าน ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น รวมถึงการปฏิบัติตามแนวทางการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย จะช่วยทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการดำเนินการให้ได้รับการรับรองเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นจนได้รับการส่งเสริม และสนับสนุนจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

แต่ทั้งนี้จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินโครงการ รวมถึงความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาคเอกชน และประชาชนในพื้นที่จะช่วยเพิ่มความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยที่เพิ่มมากขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. การศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหา พบว่า มีปัญหาในส่วนของนโยบายที่ยังไม่สามารถดำเนินการได้ครอบคลุมทุกพื้นที่ การจัดเก็บข้อมูล และการบริหารข้อมูลของเมือง ขาดผู้เชี่ยวชาญโดยตรงในการให้คำปรึกษา และบุคลากรที่มีความชำนาญ ดังนั้น ควรนำแนวทางที่ 1 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลออกข้อกำหนดให้ทุกพื้นที่ต้องดำเนินการให้เป็นเมืองอัจฉริยะ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการจัดการพื้นที่ที่รับผิดชอบ จากการกำหนดนโยบายในการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย รวมทั้งควรมีการติดตามผลของนโยบาย และกำหนดให้ต้องมีการจัดเก็บ และแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันได้ เพื่อความโปร่งใส ตรวจสอบได้ สนับสนุน และส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผู้เชี่ยวชาญโดยตรงในการให้คำปรึกษาในการจัดการ และพัฒนาบุคลากร เพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

2. คุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แตกต่างกันมีระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยแตกต่างกัน ดังนั้น ภาครัฐควรนำแนวทางที่ 2 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งที่ปรึกษาเพื่อดำเนินการให้เป็นเมืองอัจฉริยะตามนโยบายของสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล โดยให้มีการจัดการดำเนินงานให้มีความสอดคล้องกับคุณลักษณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยนำไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดแนวทางการจัดการของโครงการ ที่จะนำเสนอเป็นเมืองอัจฉริยะ รวมทั้งควรมีการพิจารณาจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะของแต่ละพื้นที่ให้มีความเท่าเทียม และจัดหาที่ปรึกษาชำนาญการ และนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะที่สามารถยกระดับไปพร้อมกันทั่วประเทศ

3. การจัดการองค์กรส่งผลกระทบต่อระดับการเป็นเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย ดังนั้น ภาครัฐ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรนำแนวทางที่ 3 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งต้องจัดทำแผนแม่บทโครงการเมืองอัจฉริยะแบบระยะยาว และ แนวทางที่ 4 สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลจัดตั้งคณะทำงานเพื่อปรับโครงสร้างการบริหารงานร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ให้สอดคล้องกับโครงการเมืองอัจฉริยะในระดับสากล ไปใช้ในการกำหนดนโยบายเพื่อนำมาใช้ในการจัดการเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยภาครัฐ และองค์กรปกครองส่วน

ท้องถิ่น ควรดำเนินการตามแผนแม่บทโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยแบบระยะยาว ซึ่งแต่งตั้งคณะกรรมการในการบริหารงาน จัดหาผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษา จัดสรรงบประมาณให้มีความเหมาะสม และพัฒนาบุคลากรในการใช้เทคโนโลยีที่สอดคล้องกับโครงการเมืองอัจฉริยะในระดับสากลเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. นำผลการศึกษาไปประยุกต์ใช้กับงานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับนโยบายจากทางภาครัฐที่มีความคล้ายคลึงกัน หรือมีความแตกต่างกันออกไป อาทิเช่น โครงการความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และเอกชน โครงการพัฒนาระบบเทคโนโลยีดิจิทัล การรับรู้การเป็นเมืองอัจฉริยะ เป็นต้น เพื่อนำใช้เป็นแนวทางเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยได้อย่างทั่วถึง

2. นำผลการศึกษาไปใช้ในการวิจัยครั้งต่อไปเพื่อหาแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการดำเนินงานของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทย โดยนำไปใช้ในการวิจัยร่วมกับปัจจัยอื่น อาทิเช่น การพัฒนาศักยภาพ การรับรู้ หรือปัจจัยการขับเคลื่อนความสำเร็จ เป็นต้น เพื่อนำใช้เป็นแนวทางเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยที่ครอบคลุมเพิ่มมากยิ่งขึ้น

3. นำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการวิจัยในเชิงลึก แบบเจาะจงกับองค์ประกอบของส่วนท้องถิ่นในแต่ละประเภท เพื่อผลการวิเคราะห์แนวทางเพื่อความสำเร็จของโครงการเมืองอัจฉริยะในแต่ละพื้นที่ มีความครอบคลุมเพิ่มมากยิ่งขึ้น และเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน

เอกสารอ้างอิง

- จรรยา เจริญเนตรกุล. (2564). การพัฒนาศักยภาพพื้นที่เมืองและโครงสร้างพื้นฐาน รองรับยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะของเทศบาลนครสงขลา [รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย].
- พิเชษฐ สุขเพสสัน (2563). ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเมืองร้อยเอ็ด [วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม].
- สถาบันพระปกเกล้า. (2563). รายงานสถานการณ์การกระจายอำนาจ. สถาบันพระปกเกล้า.
- สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย. (2562). คู่มือการจัดทำแผนพัฒนาเมืองอัจฉริยะ. <https://www.depa.or.th/th/digitalservice/smartcity/thailand%20smart%20city%20unit>.
- สำนักงานเมืองอัจฉริยะประเทศไทย. (2564). การส่งเสริมเมืองอัจฉริยะ. <https://www.depa.or.th/th/smart-city-plan/smart-city-office>
- สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล. (2564). การส่งเสริมเมืองอัจฉริยะ. <https://www.depa.or.th/th/smart-city-plan/smart-city-office>

- อัศรเดช พรหมกัลป์; และคณะ (2563). *การพัฒนาความรู้และองค์ประกอบชุมชนสร้างสรรค์ Smart Community ของชุมชนในสังคมไทย* [รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย].
- Afari, P. A.; et al. (2021). *Modeling the smartness or smart development levels of developing countries cities*. *Journal of Urban Management*, 10(4), 369–381.
- Allam, Z. (2020). *Urban Governance and Smart City Planning: Lessons from Singapore*. Emerald Publishing Limited.
- Calzada, L. (2020, October 23). *Smart City Citizenship*. University of Oxford.
- Gulick, L. & Urwick, L. (2003). *The Early Sociology of Management and Organization*. Paper on the Science of Administration.
- Kanagachidambaresan, G. R. (2020, July 15). *Role of Edge Analytics in Sustainable Smart City Development: Challenges and Solutions*. Publishing LLC.
- Kim, S. C., et al. (2022). Determining Strategic Priorities for Smart City Development: Case Studies of South Korean and International Smart Cities. *Sustainability Journals*, 14(16), 10001.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determination sample size for research activities. *Education and Psychology Measurement*, 30(3), 607–610.
- Zhu, J., et al. (2024). How different can smart cities be? A typology of smart cities in China. *Journal of Cities*, 149, 104992. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2024.104992>